

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-30 Eylül 2025

Sayı: 64

Fiyat: 10 TL

Sömürü, baskı ve zorbalık düzenine karşı mücadeleye!

Gerici faşist iktidarın baskı ve zorbalığı daha da tırmandırdığı bir süreçten geçiyoruz. Yoksulluk ve sefaletle mahkûm edilen işçilerin eylemleri, direnişleri zorla bastırılıyor, grevler yasaklanıyor. Demokratik hak ve özgürlüklerini savunan toplumsal muhalefet üzerinden gözaltı, tutuklama sopası eksik edilmiyor. Bu zorbalık bir dönemdir de düzen muhalefetine temsilcisi CHP'yi hedef almış durumda.

CHP'nin yerel yönetimlerde elde ettiği başarının ardından düzen muhalefetine dönük baskılar artırıldı. 19 Mart'tan bu yana CHP'li belediyelere yapılan operasyonların son halkası olarak CHP İstanbul İl Başkanlığı'na kayyım atandı. Böylelikle tek adam rejimiyle parlamentonun işlevsizleştirilmesinin ardından genel oy hakkı anlamsızlaştırılmaya, seçme-seçilme hakkı gasp edilmeye çalışılıyor.

Son günlerde yaşanan gelişmeler gösteriyor ki, gerici faşist rejimin baskı ve zorbalığı tırmandırmak dışında bir seçeneği yok. 23 yıllık yönetimi boyunca tepeden tırnağa çürüten ve çürüdükçe toplumu da çürüten rejimin bu denli pervasızlaşmasının gerisinde her geçen gün derinleşen ekonomik

kriz ve bununla bağlantılı siyasal kriz yatıyor. Bu tablo içinde bugüne kadar bin bir yolla elinde tuttuğu seçme desteğini ve toplumsal meşruiyetini de kaybeden rejim tek çıkış yolunu baskı ve zorbalığı tırmandırmakta görüyor. Böylelikle ayakta kalmaya, baskıcı otoriter rejimin inşasını tamamlamaya çalışıyor.

Bir yandan ekonomik kriz gün geçtikçe derinleşirken, öte yandan baskı ve zorbalık alabildiğine tırmanırken, geline yerde asıl sorulması gereken soru şudur: İşçilerin, emekçilerin, kadınların ve gençlerin yaşamlarını ve geleceğini cendere içine alan, toplumu büyük bir buhrana sürükleyen bu boğucu atmosferden nasıl çıkılacak?

İşçilere ve emekçilere düşmanlıkta sınır tanımayan, emeğin sorunsuzca sömürsü için sermaye sınıfına her türlü imkânı sunan ve geline yerde zorbalıkta da sınırları aşarak burjuva düzenin temel işleyiş mekanizmalarını yok sayan AKP iktidarını "sandıkta" göndermek olanaklı görünmüyor. Halihazırda AKP iktidarı karşısında en güçlü odak olarak gözüken CHP'nin muhalefetine güçlendirerek ise hiç değil... Zira CHP de tarihsel misyonuyla bu düzenin has partilerinden biridir. CHP'nin bu sömürü düzeniyle

esastan bir sorunu yoktur. Geniş işçi ve emekçi kitlelerin gerçek sorunları karşısında suskunluğu da buradan gelmektedir. CHP başta parlamenter sistemin ortadan kaldırılmasına ve kendisine de yönelen baskı ve zorbalık düzenine karşı çıkmaktadır. Ama asıl olarak o da emperyalist güçlere ve sermaye sınıfına güven vermeden varlık gösteremeyeceğinin bilinciyle hareket etmektedir.

Gerici-faşist rejimin saldırılarını dizginlemenin ve çöküşünü hızlandırmanın yegâne yolu işçi ve emekçilerin fiili meşru mücadelesinden geçmektedir. Zira gerici rejimin temel hedefi ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek, onları örgütsüz ve savunmasız bırakarak burjuva sınıf iktidarını güvenceye almaktır.

Baskı ve zorbalıkla ayakta tutulmak istenen sömürü düzenine yanıtı işçi sınıfı verecektir. Elbette fiili meşru mücadelenin yolunu tutarak, birleşik örgütlü bir güç olarak siyasal mücadele alanına çıkarak bunu başarabilecektir. Saldırıları püskürtmenin, toplum üzerine karabasan gibi çöken gerici alt etmenin, boğucu atmosferi dağıtmanın başka bir yolu yoktur.

Gerici-faşist rejimin saldırılarını dizginlemenin ve çöküşünü hızlandırmanın yegâne yolu işçi ve emekçilerin fiili meşru mücadelesinden geçmektedir. Zira gerici rejimin temel hedefi ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek, onları örgütsüz ve savunmasız bırakarak burjuva sınıf iktidarını güvenceye almaktır.

Babalar ve oğullar

Kim demiş bu ülkede gençliğin gelecek kaygısı var, üniversite mezunları kasiyerlik yapıyor, atanamayan öğretmenler simit satıyor diye... Girişimcilikte sınır tanımayan gençler de var bu ülkede. Ve bu gençlerin hızlı yükselişine babaları bile engel olamıyor!

Mustafa Bilge Altun bugün 24 yaşında. Henüz 20 yaşında, üniversite ikinci sınıf öğrencisi olduğu günlerde eğitimi ile alakasız bir alanda, tarım sektöründe 500 bin lira sermaye ile bir şirket kuruyor. Annesi, babası kamu görevlisi. Ama o girişimci ruhuyla bulup buluşturuyor o 500 bini bir şekilde. Daha bir yıl dolmadan bu sefer 9 milyonu tak diye yatırıyor, sermaye artırımına gidiyor. Durdurulamayan girişimci ruhuyla

şirketinin sermayesi 2024 yılında tam 210 milyona yükseliyor. 3 yılda tam 420 katına çıkıyor. Domates ve muz seraları, yaban mersini arazileri, ceviz bahçeleri... Masal gibi bir yükseliş hikayesi... Sonuçta birçoğunu Hazine'den kiraladığı bu arazilerde babasının nüfuzunu kullandığını düşünecek halimiz yok! Artık kızağa çekilmiş olsa da koskoca eski Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanı Fahrettin Altun'un böyle işlere girişeceğini düşünecek de değiliz!

Bir diğer girişimci genç ise AKP GOP İlçe Başkanı Fatih Aydemir'in oğlu. Girişimciliği, babasının yaptığı hırsızlık ihbarı ile ortaya çıktı. Evlerindeki çelik kasa soyulmuştu. Kasayı patlatıp 13,5 milyon değerinde para ve

altını vakumlayanın kendi oğlu olduğu anlaşıldı. İddialara göre 21 yaşındaki oğlu sanal bahis/kumar sitelerinde yaptığı borç yüzünden bu girişimciliğe soyunmuş... Daha da ilginç baba Aydemir kasada bulunan milyonların kaynağını açıklamadı ve oğlu da babasının dolandırıcılık yaptığını itiraf etti...

Velhasıl tek adam rejiminin oğulları babalarının açtığı yolda girişimci ruhları ile yükselmeye devam ediyorlar. Ve bu girişimcilik örneklerine ilişkin haberler "milli güvenlik" gerekçesi ile erişime engelleniyor. Hırsız hırsız demenin yasak olduğu bir ülkede milyonlarca gencin çalınan geleceği ile hırsızların önüne kırmızı halılar serilmeye devam ediyor.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0064 *
Fiyatı: 10 ₺ * 16-30 Eylül 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Zenginlerin kapısını, bizim geleceğimizi çalıyor!

Daha koltuğa oturmadan soluğu Arap şeyhlerinin karşısına almış, el pençe dilencilğe başlamıştı. Boşalan kasayı doldurmak için Arap şeyhlerinin, Londra simsarlarının karşısına atmadığı takla kalmadı. Ama Şimşek, kasayı doldurmanın en "temiz" yolunu dönüp dolaşıp vergilerde buldu. Harçlarda, cezalarda fahiş

zamlar birbirini izledi. Vergide sıkı denetim adı altında emekçinin üzerindeki vergi yükünü artıracak ne kadar önlem varsa gözünü oraya dikti.

Yaptığı son açıklamalara inanan varsa 3 yılın sonunda nihayet zenginlerin "kayıt dışı" kazançlarını vergilendirmek de

aklına geldi. İşe de özel tekne ve yatlarda yüzde 0 olan ÖTV'yi yüzde 8'e çıkarmakla başladı. Dile kolay... Bugüne kadar kimse zenginlerin bu "sıradan" harcamalarını vergilendirmeye cesaret edememişti! Nihayet bir yiğit çıktı, zenginlere "pamuk eller cebe" dedi.

Emekçiler ise bu politika ustalığı karşısında şaşkınlıkla şu soruyu soruyorlar: Yandaşlar yat alım işlemlerini tamamlamış olabilir mi acaba? Ve yatlarla getirilen bu yeni verginin kendi bindiği Egea'sından alınan yüzde 80'lik ÖTV'yi nasıl etkileyeceğini merak ediyor halkımız doğal olarak.

Ama Mehmet Şimşek kararlı. Zenginlere bir darbe de yurtdışı

çıkış harçlarına zam yaparak vurdu hemen ardından. Kendi sözleriyle: "İmkânı olanlar yurtdışına gidiyor. İmkânı olmayan hiç gidebilir mi? Elbette vergilendireceğiz!" Şimşek'in bu dahice açıklamaları insanın gözünü yaşartıyor.

Ama yine de sormadan edemiyoruz: Zenginlere "çorbada sizin de tuzunuz olsun" derken geçtiğimiz yıl yüzde 90'ı şirketlere ait olmak üzere vazgeçtiği 2,454 trilyon liralık vergi geliri hiç aklına geliyor mu acaba?

Şimşek, "Çok kazanan ancak az vergi verenlerin kapısını çalmaya devam ediyoruz." diyor. Yaptığı ise zenginlerin kapısını, bizim geleceğimizi çalmaktan başka bir şey değil.

Tüm işçiler için iş güvencesi!

Ekonomik kriz gün geçtikçe derinleşirken, krizin faturası sermaye iktidarı tarafından işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkılıyor. Bir yandan ücretler eriyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, öte yandan işsizlik artıyor.

TÜİK'in ağustos sonunda yayınladığı verilerine göre dar tanımlı işsizlik oranı bir önceki çeyreğe kıyasla 0,3 oranında artarak yüzde 8,6'ya, geniş tanımlı işsizlik oranı ise (âtıl işgücü) ise yüzde 29,6'a yükselmiş durumda. Geniş tanımlı işsiz sayısı ise 13 milyon 383 bin olarak hesaplandı. Bu artış özellikle genç ve kadın işsizliğinde çok daha belirgin olarak yaşandı.

Bu dönemde istihdam edilenlerin sayısı 41 bin kişi azalarak 32 milyon 435 bin olurken istihdam oranı ise 0,2 puan azalışla yüzde 49 olarak belirlendi.

Hal böyle iken AKP iktidarı bir yandan mevcut işsizliği gizlemeye, öte yandan ise yaptığı her açıklamada iyimser bir tablo çizmeye devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde 2026-2028 yıllarını kapsayan “ekonominin yol haritası” olarak tanımlanan Orta Vadeli Program'ın (OVP) tanıtım toplantısında konuşan Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz “ekonominin iyiye gittiği” yalanlarına sarılırken işsizliği gizlemeye çalıştı ve iş aramayanların işsiz olmadığını iddia edebildi. Oysaki “dar tanımlı”

işsizlikte bile artış yaşanırken geniş tanımlı işsizlikte (zamana bağlı eksik istihdam, ümitsiz işsizler, iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar, iş arayan ancak hemen çalışmaya başlamayacak olanlar) artış ise tavan yapmış durumda.

Yılmaz, elbette bu yalanları süslü sözlerle açıkladığı OVP hedefleriyle birleştirdi. OVP'ye göre 2025 işsizlik oranı hedefi yüzde 8,5, 2027 için yüzde 8,2, 2008 için ise yüzde 7,8 olarak açıklandı.

İçinden geçtiğimiz süreçte ekonomik kriz derinleşirken, kapitalistler bir yandan “daralma” gerekçesiyle işçi kıyımına başvuruyor, öte yandan aynı işi daha az sayıda işçiyle koşulları ağırlaştırarak yaptırıyor.

İşsizlik sorunu, kapitalizmin doğasında vardır, onun ayrılmaz bir yol arkadaşıdır. İşsizler ordusu sermaye sınıfı tarafından çalışanlar üzerinde bir “tehdit unsuru” olarak kullanılır. Böylece düşük ücretleri ve güvencesiz çalışmayı meşrulaştırmanın bir aracına dönüşür. Kapitalizm işsizlik sorununu çözemediği gibi ekonomik kriz dönemlerinde bu sorun daha da derinleşir.

İşçi sınıfı ve emekçiler olarak ekonomik krizin faturasını ödemeyi reddetmeli ve “İşten atmalar yasaklansın, tüm işçiler için iş güvencesi sağlansın!” talebimiz için de mücadeleyi yükseltmeliyiz.

OVP:

Sömürü ve yoksulluk programı

AKP iktidarının önümüzdeki üç yıla dair ekonomi programının çerçevesini oluşturan Orta Vadeli Program (OVP) geçtiğimiz günlerde kabul edildi. Her yıl güncellenmesine rağmen geçtiğimiz yıl yayınlanan programın neredeyse aynısı.

Mehmet Şimşek eliyle uygulanan “IMF'siz IMF programı”nın özünü oluşturan OVP'de bu yıl da enflasyonun düşürülmesi, büyümenin sağlanması ve cari açığın azaltılması hedefleri yer alıyor. Ancak program tanıtımındaki süslü sözlere rağmen ortada sadece ekonomide derinleşen kriz gerçeği var. Öyle ki, her yıl ortaya konulan programların hiçbirinde hedefler tutmamış ve geçtiğimiz yıl belirlenen hedefler de geriye çekilmiş durumda. Örneğin geçen yıl 2025 enflasyonu için hedef 17,52 iken 28,5'e, 2026 yılı için ise hedef yüzde 9 iken şimdi 16'ya yükseltildi. 2025 için büyüme hedefi yüzde 4'ten yüzde 3,3'e, 2026 hedefi ise 4,5'ten 3,8'e çekildi. Öte yandan, 2025 için yıllık kişi başı milli gelirin 17 bin dolar seviyesine yaklaştığı, program sonunda ise bunun 21 dolara çıkacağı iddia edildi.

Anlatılan “başarı” hikayelerine rağmen işçi ve emekçiler olarak büyük bir yıkım yaşıyoruz. Asgari ücrete yapılan kırıntı düzeydeki zam ile tüm sözleşme süreçlerinde dayatılan sefalet zammının ardından “milli gelirin 17 bin dolar seviyesine yaklaşması” tam bir aldatmacadır. Böylece servet-sefalet uçurumunun her geçen gün derinleştiği gerçeğinin üzeri örtülmek isteniyor.

Programın içeriğine bakıldığında, işçi sınıfına dönük saldırıların artarak devam edeceği görülmektedir. “Sıkı para politikası” sürerken, “yapısal reformlar” da adım adım uygulanacaktır.

Son yıllarda uygulanan “sıkı para politikası”nın işçi ve emekçiler için ne anlama geldiği yeterince açıktır. Enflasyonu düşürmek adına ücretlerin baskılanması,

milyonlarca işçinin sefalet ücretlerine mahkûm edilmesidir.

Geçtiğimiz yıl OVP'de yer alan ve bu yıl da güncellenen “yapısal reformlar” ise üç başlıktan oluşmaktadır. Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES), esnek çalışmanın yaygınlaşması ve çocuk emeği sömürüsünün derinleşmesi...

Önümüzdeki yılın ortasında hayata geçirilmesi planlanan TES ile tüm işçi ücretlerinden “zorunlu” yüzde 3'lük bir kesinti öngörülüyor. On yıl boyunca işçilerden prim kesilmesi, oluşturulan fonla sermayeye kaynak aktarılması, beraberinde kıdem tazminatının gasp edilmesi hedefleniyor.

Öte yandan “yeni nesil” çalışma sistemi adı altında, “güvenceli esneklik” sosuyla esnek çalışmanın genel bir çalışma rejimi haline getirilmesi planlanıyor.

AKP iktidarı kapitalistlerin talep ve ihtiyaçları doğrultusunda çocuk emeğine göz dikmiş durumda. MESEM'ler yaygınlaşırken, meslek okullarının ortaokullara kadar inmesi, kampüs okulları projesi vb. adımlar atıldı. OVP'de yer alan “mesleki ve teknik eğitim müfredatında özel sektörle iş birliği” hedefi de, eğitimin sermaye sınıfının genç iş gücü ihtiyaçları çerçevesinde şekillendirilmesi anlamına geliyor.

Özetle OVP'de bir bütün olarak, yerli ve yabancı sermayenin çıkarları uğruna ücretli emek sömürüsünün artması, ülkenin ucuz işgücü cenneti haline gelmesi, işçi sınıfının kazanılmış haklarının daha da tırpanlanması hedefleniyor.

Sermaye sınıfı ekonomik krizin faturasını biz işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkmak konusunda büyük bir kararlılık sergiliyor. Her geçen gün ağırlaşan koşullar karşısında insanca bir yaşam için tek seçeneğimiz var: Bu azgın sömürü düzenine karşı birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmek! Ancak böylece kapsamlı saldırıları püskürtebilir ve geleceğimizi kazanabiliriz.

Özelleştirmelere karşı mücadeleye!

AKP bugüne kadar yaptığı özelleştirmelerle yetinmedi. Yeni özelleştirmeler için düğmeye bastı. Orta Vadeli Program'da özelleştirme kapsamındaki kamu varlıklarının özelleştirileceği ifade ediliyor.

AKP iktidarı özelleştirmelerden büyük gelir elde etmeyi umuyor. 2024 yılında özelleştirmelerden 18,1 milyar gelir elde edildi. Bu yıl 21 milyar, 2026 yılında 185 milyar, 2027'de 70 milyar, 2028'de ise 30 milyar lira gelir elde edilmesi planlanıyor. OVP'de, özelleştirme kapsamındaki kamu varlıklarının, kurumların ihtiyaçlarını da karşılayacak şekilde özelleştirileceği ifade ediliyor. AKP iktidarı özelleştirmeden elde ettiği kaynağı yine sömürücü asalak kapitalistler için kullanacak. İşçi ve emekçilerin payına ise sefalet ve işsizlik düşecek.

Tüm sermaye partileri özelleştirme politikasına dört elle sarıldılar. Gösterdiği performansla AKP

iktidarı en özelleştirmeci iktidar unvanını ele geçirdi. Yapılan tüm özelleştirmelerin yüzde 88'in altındaki imza AKP iktidarına aittir. Ne var ne yok, babalar gibi sattılar. Hâlâ da satıyorlar. 71,6 milyar dolarlık özelleştirmenin 63,4 milyarı AKP döneminde gerçekleşti. AKP, mal üreten kamu işletmelerini özelleştirmekle yetinmedi, kamu hizmetlerini de özelleştirdi.

AKP şefi özelleştirmeleri cepheden savundu. *"Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim. Herkesle her yerde görüşürüm"* diyebildi. İşçi ve emekçilerin vergileriyle kurulan kamu işletmeleri haraç mezat asalak kapitalistlere peşkeş çekildi.

AKP iktidarı bir yandan işçi ve emekçilerin vergi yükünü büyütüyor. Diğer yandan kamu mallarını ve hizmetlerini özelleştiriyor. Kârlı ve verimli stratejik KİT'lerin büyük bölümü özelleştirildi.

Özelleştirmeler işsizliği büyüttü. Ekonomik ve sosyal hayatta büyük

bir yıkıma yol açtı. Yer altı ve yer üstü zenginlikleri talan edildi. KİT'lerin ana gövdesi haraç mezat satıldı.

Özelleştirmeyle devlet tekeli kalkacak, güya sermaye tabana yayılacaktı. Halka ucuz hizmet verilecekti. Sonuç ne oldu? Sermaye tabana yayılmadı. Özelleştirme gelirleri kapitalistlerin kasalarına aktı. Kapitalistlerin kazancı büyüdükçe büyüdü. Mal ve hizmetlerin fiyatları daha da arttı.

AKP iktidarı 2025 yılında özelleştirmelerde sınır tanımadı. 2026 ve 2027'de de saldırılara devam edecek.

İşçi ve emekçiler özelleştirme saldırısını durdurmak için birleşmelidir. Saldırının hedefindeki işyerlerinde mücadele ortaklaştırılmalıdır. Ortak bir mücadele programı oluşturulmalı, etkinlik ve eylemler birlikte planlanmalıdır. Ancak böyle bir mücadeleyle özelleştirme saldırıları boşa çıkarılabilir.

Filistin'de işgale, soykırıma, ablukaya son!

264'e yükseldi. İsrail'in uyguladığı abluka sonucu açlıktan ölenlerin sayısı 145'i çocuk olmak üzere 420'ye ulaştı.

Emperyalistler ve işbirlikçileri bir bütün olarak Siyonist vahşetin arkasında dururken dünya halklarının kalbi Filistin halkıyla atıyor. Dünyanın dört bir yanında emekçiler Filistin halkıyla dayanışma eylemleri gerçekleştiriyor. Yunanistan, Fransa ve İskoçya v.b. ülkelerde yaşandığı gibi İsrail'e savaş malzemeleri taşınması engelleniyor.

Son olarak Gazze'deki ablukayı kırmak ve insani yardım ulaştırmak için 44 ülkenin delegelerinin yer aldığı Küresel Sumud Filosu Tunus'tan Gazze'ye doğru yola çıktı.

Sumud, Arapça'da "kararlılık" veya "sarsılmaz azim" anlamına geliyor ve 1967'deki Altı Gün

Savaşı'nın ardından Filistin halkı arasında baskıya karşı direnişin simgesi olarak kullanılıyor.

İspanya'nın Barselona kentinden yola çıkan 22 teknenin yanı sıra Tunus'tan 23 tekne Küresel Sumud Filosunda yer alıyor. Tunus'tan yola çıkan tekneler İtalya ve Yunanistan'dan katılacak tekneler ile Akdeniz açıklarında buluşarak yollarına devam edecek.

İşçi ve emekçiler olarak bulunduğumuz her alanda Filistin halkının sesi olmalı, haklı ve meşru direnişine destek vermeliyiz. Bu desteğin bir parçası olarak Siyonist İsrail rejimiyle kirli iş birliğine devam eden AKP iktidarının izlediği politikalara karşı *"İsrail'le askeri, ekonomik, diplomatik bütün ikili ilişkilerin derhal kesilmesi!", "NATO'dan çıkılması, tüm üslerin kapatılması"* talepleri için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Bugün dünya Siyonist İsrail'in, emperyalist devletlerin ve bölgedeki işbirlikçi ülkelerin tam desteğini alarak gerçekleştirdiği acımasız bir suça tanıklık ediyor. Filistin halkına dayatılan sistematik işgal ve kıyıma şu sıralar abluka içinde açlıkla yok etme çabası

eklenmiş bulunuyor. Siyonist İsrail barbarlığı Filistin halkına topyekûn işgal ve soykırımı dayatıyor.

Siyonist İsrail'in Gazze halkına dönük 7 Ekim 2023'ten beri gerçekleştirdiği saldırılarda yaşamını yitirenlerin sayısı 64 bin 803'e, yaralıların sayısı ise 164 bin

OVP'nin sinsi planı TES'e hayır!

Resmî Gazete'de yayımlanan her yeni ekonomi programı işçi sınıfı ve emekçiler için yeni tehlikeler taşıdığını tahmin etmek artık zor değil. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı ile Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından hazırlanan 2026-2028 Orta Vadeli Program'da (OVP) yer alan Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) gibi...

AKP iktidarı döneminde defalarca gündeme getirilen ve işçi sınıfının tepkisiyle karşılaşan TES, bu kez Mehmet Şimşek'in şefliğinde, yenilenmiş tanımlar ve süslü sunumlarla emekçilerin önüne konuluyor.

Geçtiğimiz iki yılda hayata geçirilen programların sonucu, ücretlerin düşmesi, vergi yükünün artması, esnek ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaşması oldu. Şimdi ise sadece bugünü değil geleceği de hedef alan kapsamlı bir programla karşı karşıyayız. Emeklilik maaşlarını asgari ücretin altında bırakan bu ekonomik program ile, ileride emekli olacak milyonlarca işçinin hem bugününü hem de geleceğini gasp etmeye hazırlanıyorlar. 12 Eylül darbesinin bile dokunmaya cesaret edemediği kıdem tazminatını tasfiye etmeyi ve emeklileri muhtaç duruma düşürecek düzenlemeleri hayata geçirmeyi hedefliyorlar.

2026'nın ikinci çeyreğinde uygulanması planlanan TES, "uzun vadede ek gelir", "tasarrufu artırma", "emeklilik sistemini destekleme" ve "ikinci maaş" gibi cazip vaatlerle sunuluyor. Bu modele göre, tüm ücretliler zorunlu

olarak sisteme dahil edilecek. İşçi ücretlerinden her ay yüzde 3 kesinti yapılacak. Yüzde 3'lük ek bir kesinti, zaten vergi, prim gibi kesintilerle eriyen ücretleri iyice pula çevirecek. Sermaye tarafının da aynı oranda sunacağı iddia edilen "katkı"nın gerçekleşmeyeceğini de asgari ücreti açlık sınırının altında tutan politikalarından anlamak zor değil. Daha önce İşsizlik Fonu'nun başına gelenlerin bu kez TES aracılığıyla yaşanması şaşırtıcı olmayacak.

Bu sistem, emeklilik sisteminin piyasalaştırılması ve özelleştirilmesi sürecinin son aşamasıdır. BES ile başlayan saldırı TES ile kalıcı hale getirilecek. Sosyal güvenlik sistemi tamamen ortadan kaldırılacak. Sağlık hakkı özel sektöre, emeklilik ise yerli ve yabancı fon şirketlerinin insafına terk edilecek. Kıdem tazminatının tasfiyesi ile işten çıkarmalar daha da kolaylaştırılacak. Böylece işçi sınıfının tarihsel kazanımları yok edilecek.

Sendikaların ve emekçilerin bu konuda uyanık olmasının ötesinde, harekete geçmesi gerekiyor. Zira düne kadar sendikaların "yüksek tonda" dile getirdikleri "kıdem tazminatı kırmızı çizgidir" söyleminin artık eyleme dönüşmesi şarttır.

Bu sinsi plana karşı işçi sınıfının tutumu bellidir: "Kıdem tazminatına dokunulamaz!". TES'e karşı çıkmak, sadece bugünü değil geleceği de savunmaktır. İşçi sınıfının BES'e, TES'e değil, SES'e ihtiyacı vardır.

Demokrasi kavgası değil, burjuvazi adına kimin yöneteceği kavgası!

AKP-MHP iktidarı inşa ettikleri tek adam rejimini devam ettirebilmek için pervasız saldırılarına her gün bir yenisini ekliyor. Bir süredir bu saldırıların öne çıkan hedefi ise ana muhalefet partisi CHP. Elbette işçiler, kadınlar, öğrenciler, toplumun hak ve özgürlükler arayışında olan farklı kesimleri de bu pervasız saldırganlıktan paylarına düşeni almaya devam ediyorlar. Ama ne yazık ki bu yaşananlar AKP-MHP bloğu ile CHP arasındaki iktidar kavgası kadar gündeme taşınmıyor.

Burjuvazinin iki büyük siyasal temsilcisi arasındaki iktidar kavgası bir demokrasi tartışmasını da beraberinde getiriyor. CHP, tek adam rejiminin faşizan uygulamaları karşısında demokrasinin yılmaz bekçisi ve savunucusu ilan ediliyor. Oysa, tek adam rejimi belli bir olgunluğa erişene kadar "demokrasi"yi dilinden düşürmeyen, onun uğruna kavgaya eden AKP idi. Daha doğrusu öyle olduğunu iddia ediyordu. Erdoğan, bol bol demokrasi nutukları atıyor, askeri vesayet rejimine karşı mücadelesi kimilerince ayakta alkışlanıyordu. Durum gerçekten böyleyse, bu "demokrasi sevdalıları"nın bu kadar birbirine düşüren nedir? Ya da demokrasi nedir? Kavga gerçekten demokrasi kavgası mıdır?

Demokrasinin "halk egemenliği" anlamına geldiği söylenir. Ne var ki sınıflı toplumlarda "halk egemenliği" bir sınıfın bir diğer sınıf üzerindeki egemenliğinin üzerini örten bir perdeden başka bir şey değildir. Burjuva düzende demokrasi iddia edildiği gibi halkın kendi kendisini yönetmesine değil, burjuvazinin emekçiler üzerindeki sınıfsal egemenliğinin bazı temsili mekanizmalar üzerinden görünmez kılınmasına hizmet eder.

Sınıfsal egemenliğin sahipleri belli aralıklarla gerçekleşen seçimleri ve genel oy hakkını demokratik düzenin varlığını kanıtlamak için öne sürerler. Bu seçimlerin hangi koşullarda gerçekleştiğinin

ise onlar için bir önemi yoktur. Aynı şekilde demokrasinin ayrılmaz bileşeni olan toplantı, basın, örgütlenme özgürlüğünün de... Bu haklar elbette burjuva demokrasilerinde çoğu zaman kâğıt üzerinde yazılıdır. Ama bu hakların kullanımı ekonomik, sosyal vb. sayısız engelle sürekli olarak kısıtlanır. Bu engellerin yetmediği yerde ise türlü yollarla yasal ve fiili engeller icat edilir.

Bu burjuvazinin daha iktidarı eline aldığı ilk günden beri doğal davranış çizgisidir. Lafa gelince burjuvazi elbette bu hakları savunur. Ama sıra işçi sınıfının, toplumun ezilen katmanlarının bu hakları kullanmasına geldiğinde, burjuvazinin ikiyüzlülüğü tüm çıplaklığı ile ortaya serilir. Bu, 1789 Fransız Devrimi başta olmak üzere burjuva demokrasilerinin yolunu açan tüm devrimlerde böyle olmuştur. Bu yüzden büyük toplumsal devrimlerde işçi sınıfı burjuva cumhuriyete karşı sosyal cumhuriyet, burjuva demokrasisine karşı proleter demokrasi kavgasını vermiştir. Türkiye'de ise demokratik kurumlar ve işleyiş sözünü ettiğimiz en dar sınırlarda bile ilk günden beri sakattır, çarpıktır.

Devlet ise burjuvazinin sahte demokrasi yanılısamasını ayakta tutmak için kullandığı en temel aygıttır. Onun anlattığı efsaneye göre, demokrasi nasıl halkın egemenliği demekse, devlet de sınırları içinde yaşayan tüm yurttaşların devletidir. Gerçekte ise demokrasi gibi devlet de işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun ezilen kesimlerini denetim altında tutmanın aracından, bir baskı ve zorbalık aygıtından başka bir şey değildir.

Bugün tek adam rejimi ile CHP arasında devam etmekte olan kavga da bir demokrasi kavgası değil burjuvazi adına kimin yöneteceği kavgasıdır. Dolayısıyla işçi sınıfının bu kavgada taraf olmak gibi bir sorunu olamaz. Onun yapması gereken, kendi demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele etmektir.

Omsa Metal işçileri İsveç Konsolosluğu önündeydi

Kocaeli Dilovası'nda kurulu İsveç sermayeli Omsa Metal fabrikası işçileri anayasal haklarını kullanarak sendikalı oldular, Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Omsa kapitalisti sendikal örgütlülüğü tanımayarak yetki tespiti geldiğinde bir işçiyi işten çıkardı. İşçilerin kararlı eylemleri sonucu işe geri almak zorunda kaldı. İlerleyen aylarda bir işçi daha işten çıkarıldı. Bu kez işten atılan arkadaşlarına sahip çıkarak eylem gerçekleştiren 57 işçi işten atıldı. Omsa işçileri 2 ayı aşkındır işe geri dönme ve sendikal haklarının tanınması talepleriyle direnişi sürdürüyor.

Omsa işçileri 11 Eylül günü direnişin sesini İsveç Konsolosluğu önüne taşıdı. Birleşik Metal-İş Sendikası adına yapılan açıklamada işçilerin sendikal hakları için direndikleri anlatıldı. Yaşanan ekonomik krizle yaşam koşullarının zorlaştığı, onlarca işçinin insanca bir yaşam için mücadele ettiği vurgulandı. Sermaye iktidarının hem ekonomik hem siyasal olarak zorbalık yaptığının ifade edildiği konuşmada direnme ve birleşerek mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Buca Belediyesi işçilerinden işgal eylemi

3 aylık ücret alacakları ve geriye dönük TİS farklarını alamayan Buca Belediyesi işçileri 9 Eylül günü belediye binasında işgal eylemi başlattı.

Buca Belediyesi'nde itfaiye, veterinerlik, sağlık ve cenaze yani zorunlu hizmetlerin tamamı dışında hizmet üretimi tümüyle durduruldu.

İşgal eyleminin üçüncü gününde belediye işçileriyle dayanışma amacıyla Kamu-İş'e bağlı Tüm Yerel-Sen Sendikası iki saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Yemekhanede yapılan eylemde

yapılan açıklamada ortak mücadelenin sürdürüleceği söylendi.

Aynı zamanda direnişin 3. günü KESK İzmir Şubeler Platformu ile Buca Emek ve Demokrasi Güçleri de dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Direnin 4. günü ise DİSK Genel-İş İzmir 2, 3 ve 9 No'lu şubelerin başkan ve yöneticileri ile işyeri temsilcileri dayanışma ziyaretinde bulundu.

Buca Belediyesi işçileri işgal eylemini en az 2 aylık maaşları yatana kadar sürdürmekte kararlı.

SAG Hidrolik işçileri direnişte!

Sakarya Hendek'te bulunan İtalya sermayeli SAG Hidrolik fabrikası işçileri Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. Bir öncü işçinin işten atılması ile başlayan direniş bir ayı geri bıraktı.

Fabrika önünde çadırdaki direniş devam ederken SAG işçileri de direnişe desteklerini veriyor.

İşçilerin sendikal hak mücadelesine tahammül edemeyen SAG

kapitalisti geçtiğimiz günlerde Ceylan Civelek isimli kadın işçiyi düğününe saatler kala Kod 46 ile işten attı. Civelek, düğünün ardından soluğu direniş çadırında aldı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Sendikalaştıkları için işten atılan DIGEL Tekstil işçilerinin direnişi sürüyor.

Temel Conta, Gübretaş, GM Teknik, TPI işçilerinin grevleri devam ediyor.

Dersim'de işten çıkarılan ve işe geri dönüş talebiyle direnişlerini sürdüren Peri Tekstil işçileri 5 Eylül günü Dersim Sanat Sokağı'nda basın açıklaması yaptı.

Hitit Üniversitesi'nde örgütlü Tez Koop-İş Sendikası'na üye işçiler KÇP'nin ardından toplu sözleşme görüşmelerinde sonuç alınamaması üzerine 4 Eylül günü eylem yaptı.

Kayyım atanan Van Büyükşehir Belediyesi'nde işten çıkarılan 223 işçinin işe geri dönme talebiyle başlattığı direniş sürüyor.

Antep 3. Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Linea Tekstil işçileri ücretlerini alamadıkları için 2 ayı aşkındır eylemlerini sürdürüyor.

Kayyım yönetimindeki Şişli Belediyesi'nde Genel-İş üyesi işçiler ödenmeyen ücret ve sosyal hakları için 5 Eylül günü belediye önünde eylem yaptı.

Beşiktaş Belediyesi'nde işten çıkarılan işçiler, işe iade talebiyle üç ayı aşkındır direniyor.

Karşıyaka ve Konak belediyesi işçileri ödenmeyen ücretleri ve geriye dönük alacakları için 10 Eylül günü iş bıraktı.

Toros Tarım işçilerinin grevi 108. günde, Kütahya Şeker Fabrikası işçilerinin grevi 7. günde sona erdi.

Tapeten Mensucat işçileri grevde!

Ankara Sincan OSB’de bulunan Tapeten Mensucat işçileri Teksif’te örgütlendiler. Sendikal yetkiyi almalarına rağmen Tapeten Mensucat kapitalisti sendikayı tanımama tutumuna girerek işten atma saldırısında bulundu. Teksif, işçi kıyımının ardından grev kararı aldı.

Tapeten işçileri 4 Eylül’de fabrika önünde tıkanan toplu iş sözleşmesine (TİS) ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde yapılan açıklamada 16 Ağustos 2023 tarihinde e-devlet üzerinden yapılan üyelik işlemleri sonucunda işyerinde yetki çoğunluğunun

elde edildiği hatırlatıldı. Sendikal baskılar nedeniyle toplu sözleşme yapılamadığı söylendi.

Tapeten Mensucat işçilerini grevlerinin 8. gününde Sincan İşçi Birliği ziyaret etti.

Ziyarette Sincan İşçi Birliği adına yapılan konuşmada kapitalizmin krizi ile sermayenin saldırganlığının arttığı, işten atma saldırılarının ve ağır çalışma koşullarının derinleştiği belirtildi. Bunun da bir ürünü olarak Tapeten Mensucat işçilerinin örgütlenme ve grev yoluna gittikleri belirtilerek direnen işçilerin yanında olunduğu söylendi.

AKP şefi Erdoğan TSE grevini yasakladı!

KÇP’nin imzalanmasının ardından kamuda devam eden toplu iş sözleşmeleri kapsamında Türk Standartları Enstitüsü (TSE) ve bağlı işyerlerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Öz Büro-İş üyesi bin 325 işçi 12 Eylül günü greve başladı.

Grev, 2. gününde AKP şefi Erdoğan tarafından “genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu

nitelikte” görüldüğü gerekçesiyle yasaklandı. AKP döneminde yaklaşık 200 bin işçinin grevi “erteleme” adı altında yasaklandı. 31 Temmuz 2025 tarihinde TÜRK-İŞ’e bağlı Türkiye Maden İşçileri Sendikası’nın grev kararı, Erdoğan tarafından “erteleme” adı altında yasaklanmıştı. TSE grevinin yasaklanmasıyla grev yasağı sayısı 23’e yükseldi.

Metal işçisi nasıl kazanır?

Metal işkolunda MESS ile yürütülecek Grup TİS sürecinde yetkili sendikalar taslaklarını açıkladılar. 150 bini aşkın metal işçisini doğrudan etkileyen ve sınıf mücadelesi açısından önem taşıyan bu sözleşme süreci, işçi sınıfı adına önemli kazanımların da elde edilebileceği bir süreç esasında.

Metal işçilerinin örgütsüzlüğü, dağınıklığı ve yıllardır yaratılan işinden olma korkusuyla elindeki koruması gerektiği algısı onu hareketsiz kılmaktadır. Keyfi işten atmalarla yaratılan işsizlik korkusuyla, yoksulluk sınırının çok altında olsa dahi asgari ücretle kıyaslandığında elindekini yeterli görmesi sağlanan metal işçileri sefalet koşullarına mahkûm edilmektedir.

Metal işçisinin birliğine ve kazanmaya olan umudunu yitirmesi MESS, sendikal bürokrasi ve AKP-MHP iktidarı için önceliklidir. Bunun için her türlü baskı, dayatma, ayak oyunu, tehdit ve yasal düzenleme karşımıza çıkmaktadır. Şer üçlüsü olarak nitelendirebileceğimiz bu ittifakın karşısında metal işçileri sendika fark etmeksizin örgütlü bir güç olarak sahneye çıkmadıkça kazanım hayal olacaktır. Bu noktada bir anda büyük gelişmeler beklemek yerine, güvenli ilk adımları atmak hepimizin sorumluluğudur.

Taslaklar ne ifade ediyor?

Açıklanan taslaklarda ücretler noktasındaki talepleri şöyle özetleyebiliriz: İlk altı ay için Türk Metal yüzde 20 artı seyyanen 35 lira, Özçelik-İş yüzde 20 üzerine seyyanen 40 lira, Birleşik Metal-İş ise saat ücretlerini 170 liraya çekme ve üzerine yüzde 15 artı seyyanen 100 lira zam (ortalama yüzde 58,5) istiyor. Sonrasındaki altı aylık süreçlerde ise, Birleşik Metal-İş TÜİK enflasyonunun üzerine yarısı kadar daha zam talep ediyor olsa da, TÜİK enflasyonuna endeksli talepler bulunuyor.

Bu haliyle şunu ifade etmek gerekir ki, Birleşik Metal-İş’in talepleriyle bile en düşük ücret kendi açıkladıkları yoksulluk sınırını aşmıyor. Diğerlerinin taslaklara gelince, metal işçilerinin insanca yaşamaya yeten ücret talebi göz ardı edilmiş durumda.

Birleşik Metal-İş, gelir vergisi oranının yüzde 15 olarak

sabitlenmesini talep ederken, diğerleri adını bile geçirmiyor. Bu da vergi soygununun devam etmesi ve yıl içinde ücretlerin erimesinin kabul edilmesi anlamına geliyor.

Metal işçilerinin talepleri ne olmalıdır?

Sözleşme sürecinde “insanca yaşamaya yeten ücret” talebimiz olmazsa olmazdır. Yoksulluk sınırının altındaki ücretler bizler için kabul edilemezdir, tartışma konusu dahi yapılmamalıdır.

Bu noktada “Eşit işe eşit ücret” talebine bütün metal işçileri sahip çıkmalıdır. Bu talep metal işçilerinin birliğini ve ortak hareket etmesini sağlamak için de elzemdir. Yeni işçi ile eski işçiler arasındaki ücret farkı önemli bir sorundur. Kıdemli işçilerin işten çıkartılarak asgari ücretin biraz üstündeki ücretlerle işe alımların olması sermaye için bulunmaz bir fırsattır. Yeni işe giriş ücretlerinin yükseltilmesi mücadelesi kıdemli-kıdemsiz bütün işçiler için önemlidir.

Vergi oranlarının sabitlenmesi de sözleşme sınırında dahi olsa vergi soygununu sınırlandıracak önemli bir taleptir. TÜİK verileri değil, gerçek enflasyon verileri esas alınmalıdır. İş saatleri kısaltılmalıdır. Taşeron, sözleşmeli, esnek ve kural dışı çalışma son bulmalıdır.

Keyfi işten atmalar ve grev yasakları sermayenin elindeki önemli silahlardır. İşten atmalara karşı taleplerimizi oluşturmak, iş güvencesi maddelerinin sözleşmede yer almasını sağlamak ve de tepkimizi ortaya koymak için birliğimizi sağlamalıyız. Aynı zamanda grev yasaklarını tanımamak, “kazanana kadar grev” şiarıyla fiili-meşru mücadeleyi yürütmek için metal işçilerinin en büyük silahı olan grev silahına sahip çıkması önemlidir. Silahımız olmadan bu savaşı kazanamayız. Bunu aklımızdan çıkarmayalım.

Söz-yetki-karar hakkının işçilerde olduğu, metal işçilerinin onayı olmadan hiçbir adımın atılamadığı bir süreci örgütlemek zorundayız. Bütün bunlar için metal işçileri inisiyatifine eline almalı, tabandan başlayarak sendikal bürokrasiden ve sermayeden bağımsız kendi komitelerini kurmalıdır. Şimdiye kadar metal işçileri ancak böyle kazanmıştı, bugün de bundan sonra da ancak böyle kazanacaktır.

MESS düzeni yıkılmalıdır!

Taslakların açıklanması ile birlikte MESS Grup TİS süreci resmen başladı. İş kolunda örgütlü işçi sendikalarının açıkladıkları taslaklara bakıldığında, imzalanacak olan toplu sözleşmenin metal işçilerinin içine itildiği sefalet koşullarını hafifletmesi imkânsız görünüyor. Dahası metal işçisi örgütlü özgücü ile masaya yumruğunu vurmadığı koşullarda, bu taslaklardan çıkacak sonuç bir kez daha sömürü koşullarının derinleşmesi olacaktır.

Bugün MESS üyesi işyerlerinde ortalama sömürü oranı yüzde 350 civarında. Yani, bu işletmelerde çalışan bir metal işçisi kazandığı her yüz lira karşılığında kapitaliste 350 lira kazandırıyor. Bu örneği genelleştirirsek, örneğin 1000 işçinin çalıştığı bir işletmede, işçilerin aldığı 1'er liralık ücretler karşılığında tek bir kapitalist tam 3500 lira kâr elde ediyor. İşçiler en temel insani ihtiyaçlarını bile karşılayamazken, kapitalistler sermayelerini büyümeye, servetlerine servet katmaya devam ediyor.

Bu tablonun gerisinde, kapitalist sömürü mekanizmasının işleyiş yasası yatıyor. Kapitalist sömürüye son verilmediği sürece oranlar değişir ama bu akıl ve mantık dışı işleyiş varlığını sürdürür. Bu oranlardaki artış ve azalışları belirleyen ise sınıflar arasındaki güç dengesidir. İşçi sınıfının parçalı, dağınık ve örgütsüz; devlet ve işbirlikçi sendika bürokrasisine sırtını dayayan sermaye sınıfının

örgütlü olduğu koşullarda, akıl ve mantık sınırlarını zorlayan bu rakamların daha da yükselmesi, vahşi sömürü koşullarının daha da derinleşmesi kaçınılmazdır. Söz konusu olan Türkiye kapitalizminin belkemiğini oluşturan metal sektörü olduğunda, MESS'in varlık nedeni de tam olarak budur.

Kapitalist sömürünün 11 ilkesiz girişimcisi

MESS 1959 yılında, kendi iddialarına göre “Çağdaş, ileri görüşlü, sanayileşmeye kendilerini adanmış ve ilkeli 11 girişimci” tarafından kuruldu. Bu yıllar Türkiye kapitalizminin hızlı bir şekilde gelişip serpildiği, kapitalistlerin palazlanmaya, örgütlü bir güç haline gelmeye çalıştığı yıllardı.

MESS bu yılları işçi sendikalarının yürürlükteki yasaların uygulanmasını sağlamaya çalıştığı bir dönem olarak tanımlıyor. Bir bakıma, o günlerde de işçilerin mevcut yasalardaki haklarını bile kullanamadığını itiraf etmiş oluyor. Yine MESS'e göre, o dönem kurulan patron sendikaları ise kısmen işçi sendikalarına özentiyile, daha yoğun olarak da üyelerine ithal malı hammadde ve malzeme ya da yedek parça tahsis ettirmek ve bunların dağıtımını yapmak amacıyla kuruluyor. “Çağdaş, ileri görüşlü, sanayileşmeye kendilerini adanmış ve ilkeli 11 girişimci” işte bu koşulları kendileri adına değiştirmek hedefi ile yola çıkıyorlar.

Geride kalan 65 yılda ortaya çıkan tabloya bakıldığında, bu “ilkeli” kapitalistlerin hedeflerini önemli oranda hayata geçirmeyi başardığını da söyleyebiliriz. İstanbul Sanayi Odası tarafından açıklanan “Türkiye'nin En Büyük 500 Sanayi Kuruluşu” araştırmalarında her yıl ilk 10 firmanın 8 veya 9'u MESS üyesi işyerlerinden oluşuyor. Bugün yaklaşık 250 üyesi bulunan MESS'in üyelerinin yarısından fazlası da yine bu listede kendilerine yer buluyorlar. Yani MESS, sadece metal kapitalistlerinin ortak çıkarlarını savunmakla kalmıyor, Türkiye kapitalizmi içinde de önemli bir ekonomik ve politik güç odağı durumunda bulunuyor.

MESS'in bu gücü elde etmesinde daha ilk yıllarından itibaren inşa ettiği katıksız işçi düşmanı kimliği özel bir rol oynuyor. Kendisine sözde “üretim faaliyetinin vazgeçilmez unsuru olan işçiler ve sendikaları ile tam bir anlayış ve beraberlik bilincini yaratmak” gibi bir misyon tanımlıyor. Ancak bu “anlayış ve beraberlik bilinci”nin tek koşulu, kendi kâr oranlarının her koşulda artmasından başka bir şey değil.

Daha 1970'li yıllarda gerçekleşen Profilo Direnişi bu açıdan önemli bir örnek olarak karşımızda duruyor. Bu direnişin başlama gerekçesi, Profilo patronu Jak Kamhi'nin MESS direktiflerine uyararak DGM direnişlerine katılan işçileri işten atmasıdır. MESS ayrıca direnişi kırmak için doğrudan rol üstlenerek, eyleme katılan işçilerin işten

atılacağını açıklayan bir bildiriye direniş sırasında işçilere dağıtmıştır. Profilo patronu Jak Kamhi ise bu durumu, direnişin ikinci gününde gazetelere verdiği demeçte, “Olay beni aşmıştır. MESS'in ve emniyetin işi olmuştur. MESS ve emniyet güçleri benim işyerimi ve bulunduğu bölgeyi pilot bölge seçmişlerdir. Burada her olaya müdahale etmek, düğümü burada çözmek kararındalar” diyerek itiraf etmiştir. '70'li yılların ortalarında yaşanan Profilo ve benzeri örneklerle birlikte MESS'in sınıf düşmanı kimliği iyice açığa çıkmıştır.

Bu dönemde MESS açısından önemli başka bir gelişme de toplu sözleşme politikasındaki değişimdir. 9 Kasım 1976 tarihinde gerçekleştirdiği 20. genel kurulunda MESS, tek tek kapitalistlerde olan toplu sözleşme yapma yetkisini kendisinde toplayarak, işçi sınıfının karşısına tek bir güç olarak çıkmayı hedeflemiştir.

MESS'in o güne kadar hiç sahip olmadığı böylesi bir güce ulaşması metal işçilerine yönelik saldırganlığını azdırmış ve metal işçilerinin tarihinde Büyük Grev olarak da anılan '77-'80 grevlerine neden olmuştur. O dönem metal iş kolunda faaliyet gösteren Maden-İş'i eş zamanlı grevlerle ekonomik darboğaza sokmaya ve bu sayede metal işçilerini pes ettirmeye çalışan MESS, bu grevlerde hiç de beklemediği bir şekilde metal işçilerinin ortak mücadelesinin etkisini ve gücünü görmüştür.

12 Eylül ve MESS düzeni

MESS, işçi sınıfının derinleşen sömürüsü ve sefaleti pahasına yeni bir çalışma rejimi inşa etmeye çalışırken, devlet gücünü de her zaman arkasına almıştır. ‘60’lı ve ‘70’li yıllarda birçok vesile ile karşımıza çıkan bu gerçek en çıplak haliyle 12 Eylül askeri faşist darbesi ile görülmüştür. 12 Eylül aynı zamanda MESS’in temsil ettiği sermaye birikiminin gücü ile Türkiye kapitalizmi içinde sahip olduğu özel konuma ilişkin önemli bir göstergedir.

12 Eylül’le birlikte devrimci işçiler fabrikalardan atılıp zindanlara tıklırken, o güne kadar metal işçilerinin mücadelesinin en temel mevzisi olan Maden-İş Sendikası da DİSK’le birlikte kapatıldı. Bu tarihi fırsatı değerlendiren MESS, sendikalar yasasında yaptırdığı düzenleme ile sendikasız kalan işçileri bizzat kendi eliyle faşist Türk Metal çetesine üye yaptı. MESS’in bu tarihsel adımının amacı, bundan sonra gelişecek mücadeleyi bu taşeron örgüt eliyle en baştan denetim altına alıp bastırabilmektir.

1979’da MESS Başkanı olan Turgut Özal, hem 12 Eylül’le yürürlüğe sokulan ekonomi politikalarının şekillendiği 24 Ocak Kararları’nın mimarı hem de 12 Eylül faşist darbesinin ardından bu kararların bizzat uygulayıcısı oldu.

12 Eylül’le birlikte kurulan bu yeni düzen işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve güvencesizliği üzerinde yükseldi.

Ücretler düzenli olarak düşürüldü, sosyal haklar tırpanlandı, çalışma koşulları sürekli ağırlaştırıldı. MESS ise tek tek fabrikalardaki uygulamalar, dayattığı toplu sözleşmeler, bu çerçevede gerekli yasal düzenlemeler için yaptığı politik müdahalelerle bu yeni çalışma rejimini hayata geçirdi. Esneklik ve güvencesizliğe dayalı bu yeni çalışma rejiminde metal işçisi ve bir bütün olarak işçi sınıfı kaybetti. MESS kodamanları ile kapitalistler ise servetlerine servet kattılar. Sermaye, devlet ve işbirlikçi sendikal bürokrasinin kirli iş birliğine dayanan sömürü düzeni Türkiye kapitalizminin belkemiğini oluşturan metal sektöründe böyle inşa edildi.

Metal sanayinin gelişimini teknik, ekonomik ve siyasi boyutlarıyla kendi sınıf bilinci ile yorumlayan ve buna göre kendi gelişimini planlayan MESS, asıl gücünü ise metal işçilerinin mücadelesinin zayıflığından almaktadır. Çalışma ve yaşama koşullarının biriktirdiği öfkeye karşı metal işçisinin sınıf bilincindeki kırılma MESS’in en büyük kozudur. Devlet gücü ile dayatılan yasal sınırlar ile uzlaşmacı ve ihanetçi sendikal anlayış ve pratikler ise en temel dayanak noktalarıdır.

Metal işçileri için sömürü ve sefaletin kaynağı olan MESS düzenini yıkmaktan, bu düzeni kuran kirli iş birliğine son verip şer ittifakını dağıtmaktan başka bir kurtuluş yolu yoktur.

Su katılmamış işçi düşmanları

Lafa gelince her fırsatta “diyalog, uzlaşma ve iş birliği”nden bahseden MESS, tarihi boyunca işçi düşmanlığı yapmaktan, metal işçisinin hak talebine karşı en kirli yöntemleri kullanmaktan geri durmadı. Bu çerçevede MESS’in gerçek yüzünü ortaya seren gelişmelerden biri de 1977 yılında “Büyük Grev” sırasında yaşanmıştı. Önce eş zamanlı grevlerle Maden-İş’i ekonomik darboğaza sokmak ve metal işçisini pes ettirmek isteyen MESS, bu hedefine ulaşamayınca grev kırıcılığı için kirli planlarını devreye sokmuştu. Maden-İş gazetesinin 15 Ağustos 1977 tarihli 92. sayısında bu gelişmeler şöyle anlatılıyor:

“MESS grevlerimizi kırmaya çalışıyor. Bu yolda yeni kararlar aldı. MESS’in bu kararlarını tüm kamuoyuna açıklıyoruz:

Karar 1- İşçiler grevi büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar. Bunu önlemek zorundayız. Bunun için işçiler arasında ikilik çıkarmaya çalışılacak. Bu yolda gerekli bazı girişimlerde ve fedakârlıklarda bulunulacaktır.

Karar 2- İşçilerle iyi münasebetler kurulacak ve onlara, kendileriyle bir sorunumuzun olmadığı, fakat sendikalarının uzlaşmaz bir tutum içinde olduğu anlatılacak. İşçilerle sendikanın arası açılacaktır.

Karar 3- Grevci işçilerden dışarıda iş bulup çalışanlar var. Onlar çalıştığı sürece bu grevler bitmez. Bu nedenle: Sivil hafife teşkilatı kurulacak ve çalışan işçiler birer birer tespit edilecektir. Ayrıca da gizli bir polis-ajan teşkilatı ile bunların yeni iş bulmaları kesinlikle önlenecektir.

Karar 4- İşçilerin kendileri, eşleri ve çocukları çeşitli yayınlarla grevi sona erdirmeleri için ikna edilmeye çalışılacaktır. MESS, adresleri tespit edecek hazırlayacağı gazete, bildiri ve açıklamalı yazıları bu adreslere sürekli gönderecektir.

Karar 5- Sendikanın militan zihniyetli birtakım adamları var.

Bunlarla tek tek uğraşılmayacak, bunların tamamı bazı yollarla işçileri uyandıramayacak duruma getirilecektir.

Karar 6- İşçilerin ne düşündükleri, neler konuştukları, şikayetlerinin neler olduğu sürekli izlenecek, bütün işyerlerinde memnun edilecek bazı işçiler aracılığı ile bunlardan bilgi toplanacak ve değerlendirilecek.

Karar 7- Sendikanın içinden haberler alınmaya çalışılacaktır. Bunun için sendika içinden bize haber iletecek elemanlar bulunacaktır.

Karar 8- Çok sayıda işyeri, uyumsuzluk yaratılarak greve götürülecek ve sendikanın para gücü bu yolla tüketilecektir.

Karar 9- Sendikanın çok parası olduğu, grevci işçilere az para ödediği durmadan tekrarlanacak ve sendikanın yaptığı ödemeleri eleştiren işçiler tespit edilerek bunların toplantılarda bu konuyu dile getirmeleri yolları araştırılacaktır.

Karar 10- Bazı kuruluş ve kişilerin grevci işçileri maddi-manevi olarak destekledikleri ortadadır. Grevci işçilere açıktan yardımcı olan kuruluşlarla grevcilerin aralarını açmak için MESS girişimlerde bulunacak ve bu kuruluş mensuplarının grev yerlerine girmelerine işçilerin karşı çıkmaları yolları aranacaktır.

MESS bu kararları almış bulunuyor. Grevlerimizi bunlarla kıracaktı. ‘Grevleri kırmak bizim doğal hakkımızdır’ diyor, bunu da gizlemiyor.

Evet MESS, siz grev kırıcılık hakkınızı sonuna kadar kullanınız. Hatta birkaç toplantı daha yapıp daha başka kararlar da alınız. Elinizden geleni arkanıza koymayınız. İşte grevler; işte siz ve işte de biz... Grevler işyerlerimizde, bizler grev çadırlarımızda, nöbetimizdeyiz. Sizler de villalarınızda, köşklerinizde, hotel ve motellerinizde, plajlarınızdasınız. Sizleri bekliyoruz, gelin kırın grevlerimizi...”

Fransa'da kitleler yine sokaklarda!

Fransa, Avrupa Birliği'nin (AB) lideri kabul edilen iki ülkesinden biri ama krizlerden kurtulamıyor. Militarizm ekonomik krizi, ekonomik kriz ise siyasi krizi derinleştiriyor. Dış politikada savaş çıkırtkanlığına odaklanan Macron, soykırımcı İsrail'le suç ortaklığı yapıyor. Suriye'de cihatçı terör rejimi kuran HTŞ'nin şefi Muhammed el Colani ile de ilişkileri geliştiriyor.

Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron 2017'den beri işbaşında. Halk desteğini büyük oranda yitirmiş bulunuyor. Faşist partinin adayının kazanmaması için son seçimlerde kitleler ona oy verdiler. Ancak Macron bu gerçeği göz ardı ederek sermayenin çıkarlarına hizmet eden politikalar izlemeyi sürdürdü. Sonuç, ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesi oldu. Bir yılda üç başbakan eskitmek zorunda kaldı.

Macron yasaları ayaklar altına alarak, seçimlerde en çok oy alan sol-sosyalist güçlerin hükümet kurmasını engelledi. Oysa kural olarak mecliste en çok milletvekili olan hükümeti kurar. Macron'un pervasızlığı güçlü olmasından değil, sistemin krizinin giderek derinleşmesinden kaynaklanıyor.

Militarizm ve silahlanma, emperyalist-kapitalist devletleri bir veba gibi sarmış durumda. Ukrayna savaşına benzin dökülenler arasında yer alan Macron yönetimi de silahlanma ve savaş için dev bütçeler ayırıyor. Bu ise işçilerin, emekçilerin, gençlerin hak ve kazanımlarına saldırmayı gerektiriyor. Zira devasa savaş bütçesi için ödenmesi gereken bir fatura var. Sermayenin temsilcisi Macron bunu kapitalistlerden değil emekçilerden tahsil etmeye çalışıyor.

Militarizm ve savaş politikasının sonuçlarından biri de demokratik hak ve özgürlüklerin budanmasıdır. İsrail'in Gazze'de yaptığı soykırımın protesto edilmesini yasaklamaya kalkışan Macron yönetimi, kitleler sokaklara çıktığında on binlerce polis ve jandarmayı seferber ediyor. Kitleleri yıldırma için militarist gösteri yapılıyor. Bu tür icraatlar siyasi krizi daha da derinleştiriyor. Zira emperyalist bir ülkenin yılda üç hükümet eskitmesi pek rastlanan bir durum değil.

Fransa'da işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar iktidarın politikalarını

sessizce izleselerdi, Macron yönetiminin işi kolay olurdu. Oysa tersi oluyor. Zira emekçilerin ve genel olarak toplumsal muhalefetin güçlü ve köklü bir mücadele geleneği var. Bu da sistemin krizini derinleştiriyor. Bundan dolayı Macron bazen geri adım atmak zorunda kalıyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, Fransa'da kitleler sadece ekonomik ve sosyal kazanımları için değil, demokratik hak ve özgürlüklerini korumak için de mücadele ediyor. Son günlerde "Her Şeyi Durdur" adlı sol ittifakın çağrısıyla yapılan eylemler de bu kapsamda. Zira mecliste güvenoyu alamayan Başbakan François Bayrou istifa edince, Macron Savunma Bakanı Lecornu'yu başbakan olarak atadı. Böylece sol ittifakın hükümet kurma hakkı bir kez daha gasp edildi. Bu küstahlık kitlelerin bir kez daha sokaklara çıkmalarını tetikledi.

Macron'un "istediğimi yaparım" tutumunu sürdürmesi kitlesel eylemlerle karşılandı. Görünen o ki, sermaye uşağı Macron'un bu pervasızlığını sineye çekmeyen emekçiler hakları, onurları ve gelecekleri için mücadeleye devam edecekler.

Fransa'da işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar iktidarın politikalarını sessizce izleselerdi, Macron yönetiminin işi kolay olurdu. Oysa tersi oluyor. Zira emekçilerin ve genel olarak toplumsal muhalefetin güçlü ve köklü bir mücadele geleneği var. Bu da sistemin krizini derinleştiriyor. Bundan dolayı Macron bazen geri adım atmak zorunda kalıyor.

İhtiyaç “komşu annelik” değil nitelikli, ücretsiz kreş!

Kamu kreşleri “tasarruf” adı altında bir bir kapanıyor. CHP’li belediyelerin açtıkları düşük ücretli kreşlerin sayısı yetersiz ve kayyım tehdidi altında. Fabrikalarda ise patronlar yasal zorunlulukları olan kreş açma yükümlülüklerinden kendileri için bir caydırıcılığı olmayan “ceza”ları ödeyerek ya da kreş ücretini karşılamayacak “kreş desteği” vererek sıyrılıyorlar. Ücretsiz ve nitelikli kreş ihtiyacı tüm yakıcılığıyla ortadayken sermaye devleti çözümü “komşu annelik”te buldu.

Aile Yılı kapsamında ortaya konan projelerden birisi olan “komşu annelik” uygulaması Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ve UNICEF iş birliği ile Ankara, İstanbul ve İzmir’de başlatıldı. Bu uygulamayla 65 yaşından genç, en az ilköğretim mezunu kadınlar sadece 5 gün eğitim alarak evlerinde 5 çocuğa bakıcılık yapabilecekler. Bakanlık bu projenin duyurusunu “*Nitelikli Çocuk Bakıcıları Aracılığıyla Ev Temelli Çocuk Bakım Hizmet Modeli Geliştirme Projesi*” olarak duyurdu. Proje, çalışan annelere bir “müjde” olarak sunuluyor, 32

ay boyunca pilot uygulama olarak uygulanacağı belirtiliyor. Böylece kreş çağında çocuğu olan kadınların en yaygın talebi olan “*ücretsiz ve nitelikli kreş*” talebi bir kez daha geçiştiriliyor.

Komşu anne projesi 32 aylık bir pilot uygulama olması sebebiyle geçici bir çözüm sunmaktadır. Ayrıca bu sözde çözüm, ev gibi denetlenemeyecek bir ortamda ve bu işin bilimsel eğitimi almamış kişiler tarafından gerçekleştirilecek olması sebebiyle çocuk bakımı konusunda güvenilir de değildir. Uzmanlar bir kişinin kreş çağındaki beş çocuğa nitelikli bir şekilde bakmasının mümkün olmadığını ortaya koymaktadırlar.

Sermeye devleti kreş sorununa kalıcı bir çözüm getirmek yerine uluslararası fonlardan da yararlanarak, bu sorumluluğu esnek ve güvencesiz çalışma koşullarıyla “bakıcı” olacak kadınların omuzlarına yıkmaktadır. Küçük çocuğu olan kadınlar için “komşu annelik” projesinin bir çözüm olmayacağı ortadadır. Bir kez daha parası olan ya da bir

şekilde imkân yaratabilenler yüksek ücretli kreşlere yönlendirilmekte, bu imkânı olmayan kadınlar ise iş yaşamının dışına itilmektedir.

Komşu annelik projesi, Aile Yılı adı altında ortaya konan işçi ve emekçi kadınlara yönelik hak gasplarının, esnek ve güvencesiz çalışma modellerinin bir parçasıdır. İşçi ve emekçi kadınların hem kendi gelecekleri hem de çocuklarının geleceği için bu sözde çözümlere karşı sesini yükseltmesi gerekmektedir. Kreş çağında çocuğu olan kadınların özgürce iş yaşamına katılabilmek ve çocuklarının psikolojik ve fiziksel açıdan sağlıklı büyüyecekleri bir eğitim alabilmelerini sağlamak için mücadeleden başka bir seçeneği bulunmamaktadır.

✓ Tüm fabrikalara/işyerlerine, OSB'lere ve mahallelere 7/24 açık, ücretsiz, nitelikli kreşler açılmalı!

✓ Fabrikalarda/işyerlerinde kreşler, sayı sınırlaması olmadan kadın ve erkek tüm işçilerin çocuklarını kapsasın!

✓ Kreş yükümlülüğünü yerine getirmeyen kapitalistlere cezalar caydırıcı olacak şekilde artırılsın!

✓ Çocuk bakımı kadınların üzerindeki bir sorumluluk olmaktan çıkartılsın; toplumsallaşırsın!

Artan eğitim masrafları, hijyenden uzak okullar, beslenemeyen çocuklar...

Yaklaşık 20 milyon öğrencinin ders başı yaptığı 2025-2026 eğitim-öğretim yılı geçtiğimiz günlerde başladı. Krizin derinleşmesiyle artan hayat pahalılığı ile birlikte okul öncesi alışverişin maliyeti de işçi ve emekçileri nefes alamayacak duruma getirdi. Çoğu velinin ifade ettiği gibi, en temel ihtiyaçlar dahi başka masraflardan

kısılarak karşılanabildi.

Okullar açılmadan birkaç gün önce ise okullarda temizlik yapan öğretmen ve velilerin fotoğrafları sosyal medyada dolaştı. Kimi yerlerde velilerden temizlik için para toplanırken, kimi yerlerde ise kadın veliler bizzat okul yönetimi tarafından aranıp temizliğe çağırıldı. Millî Eğitim

Bakanlığı her sene olduğu gibi okulların sağlık ve hijyenden uzak koşullarına çözümü, bir yandan esnek ve güvencesiz çalışma biçimleriyle diğer yandan bizzat velilerin çalışmasıyla buluyor.

Beslenme ise hala ciddi bir sorun. Ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte artan yetersiz beslenme çocukları en ağır şekilde etkiliyor. Her iki çocuktan biri yetersiz ve sağlıksız beslenirken, öğrencilerin yaklaşık yüzde 30'u okula aç gidiyor.

Tüm bu sorunların yükü daha çok işçi ve emekçi kadınların omuzlarına biniyor. Mutfak idaresi, bütçe planlaması, çocuk bakımı ve sorumluluğu vb. kadının üzerine yüklenirken; eğitim masrafları, beslenme, ulaşım hatta okulun temizliği gibi sorunların da

doğrudan muhatabı işçi ve emekçi kadınlar oluyor.

Eğitim gibi temel bir hizmet nitelikten, bilimsellikten, sağlıktan, güvenceden yoksun bırakılarak kapitalist patronlara büyük bir kâr alanı olarak sunuluyor. Böylece işçi ve emekçi çocuklarını nitelikli eğitimden mahrum bırakılırken, kadınlar da bu piyasacı eğitimin yarattığı sorunlarla baş başa kalıyor.

Bu durum karşısında ne yapmak gerekiyor? Piyasacı eğitime ve bunun yarattığı sorunlara karşı ücretsiz ve bilimsel eğitim, ücretsiz-sağlıklı beslenme, parasız ulaşım, okullarda hijyen koşullarının sağlanması vb. talepleri için birlik olmak ve mücadele etmek dışında bir seçeneğimiz bulunmuyor.

“... Bir Yakup ölmüş, bin Yakup var savaşıacak!”

1970’li yıllar Türkiye’de toplumsal mücadelenin ve işçi hareketinin yükseldiği yıllardı. Bu yıllarda işçi sınıfı sadece ekonomik taleplerle mücadele etmiyor, siyasal ve toplumsal sorunlarda da üretimden gelen gücünü kullanarak varlığını hissettiriyordu. Sadece 1974’ten 1976’ya kadar geçen iki yıl içinde gerçekleşen grev sayısı 45’ten 105’e, grevde kaybolan iş günü sayısı 470.078’den 1.768.201’e çıkmıştı.

Yükselen mücadele kapitalistlerin korkulu rüyası haline gelirken, devlet ise toplumsal mücadelenin önünü kesmek için yasal ve yasa dışı her türlü yöntemi devreye sokuyordu. Bir yandan faşist çeteler tarafından grev ve direnişlere yönelik provokasyon girişimleri yaşanıyor, diğer yandan mücadeleciler kesimleri cezalandıracak yasal önlemler planlanıyordu. 12 Mart darbesi ile geçici olarak kurulan Sıkıyönetim Mahkemeleri’nin Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) adı ile süreklileştirilmesi de bu planlardan biriydi.

O dönem DİSK bu saldırıya ilişkin şu değerlendirmeyi yaptı: “Burjuvazi baskıcı yasaları ve bu yasaları uygulamakla yükümlü mahkemeleri etkisiz bulmaktadır. DGM’ler, ekonomik, siyasal ve ideolojik derin bir buhran içine giren sermaye sınıflarının kendi

sınıfsal iktidarlarını korumak için kurduğu açık baskı araçlarıdır. Burjuva devletini korumak, bu devletin sınıfsal yapısını değiştirecek işçi sınıfının, örgütlü sendikal, demokratik, siyasal ve ideolojik mücadelesini bastırmakla eş anlamlıdır.” Temmuz 1976’da aldığı kararla da DGM’lerin kurulmasına izin vermeyeceklerini ilan etti.

TBMM, 14 Eylül’de DGM Yasası’nı görüşmek üzere toplanırken, DİSK’in çağrısı ile 16 Eylül günü “Genel Yas Eylemi” adı verilen DGM Direnişi başladı. 300 bini aşkın işçinin katıldığı bu direnişin sonucunda TBMM, 24 Eylül’de bayram tatili bahanesi ile oturumlara ara verdi ve DGM Yasası gündemden düştü.

1. MC Hükümeti amacına ulaşamadığı için hazımsız, kapitalistler ise öfkeliydi. Türkiye kapitalizminin koçbaşı MESS daha eylemler başlamadan üyelerine gönderdiği yazıyla DGM Direnişi’ne katılan işçilerin işten atılması kararını almıştı. DGM Direnişi kazanımla sonuçlansa da bu kararla birlikte binin üzerinde öncü-devrimci işçi işten atıldı.

İşten atma saldırısının yaşandığı fabrikalardan biri de MESS kurucularından Jak Kamhi’nin sahibi olduğu Profilo fabrikasıydı.

22 Eylül’de Profilo’da biri baş temsilci, üçü temsilci olmak üzere toplam 18 öncü işçi işten atıldı. Bayram tatilinin ardından 29 Eylül sabahı Profilo işçileri işten atılan 18 arkadaşlarıyla birlikte işyerine geldiler ve işbaşı yaptılar. MESS tarafından hazırlanan ve DGM Direnişi’ne katılan işçilerin işten atılacağını söyleyen bir bildiri dağıtmaya başlayan patron uşaklarını dövdüler ve fabrikadan uzaklaştırdılar. Kamhi’nin fabrikaya polis çağırması üzerine polisin panzerli saldırısına direnen Profilo işçileri fabrika kapılarını kapattılar ve işgal eylemine başladılar.

30 Eylül sabahı fabrikaya operasyon hazırlığı yapan polis, fabrika dışından desteğe gelen işçilere ve işçi yakınlarına ateş açtı. Bu saldırı sonucu, Yakup Keser isimli bir işçi ölürken, Bayar Koral isimli bir işçi de yaralandı.

Çatışmanın şiddetlenmesi üzerine polis geri çekilirken devreye jandarma girdi. Jandarma albay, fabrikayı boşalttıkları takdirde işçilerin kılına dokunulmayacağına, kesinlikle polisle karşı karşıya getirilmeyeceklerine dair “şeref sözü” vererek işçileri ikna etti. Direnişçi işçiler fabrikayı boşaltırken, elbiselerini almak üzere ana binaya giren bir grup işçi ise arka kapıdan fabrikaya alınan polislerin saldırısına uğradı ve feci

şekilde dövdü.

İşçileri güvenli şekilde evlerine bırakacağına şeref sözü veren jandarma ise cemselere bindirdiği 500’ün üzerinde işçiyi Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü’ne götürdü. İşçiler yaklaşık 100 metrelik bir polis koridoru boyunca dayak atılarak gözaltına alındı.

Gözaltına alınan işçilerden 6’sı 4 Ekim’de tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevi’ne gönderildi. Tutuklanan 6 işçi 23 Ekim’de toplanan DİSK Genel Meclisi’ne gönderdikleri telgraf ile katledilen işçi arkadaşları Yakup Keser’i andılar ve kararlı direnişlerinin haklılığını bir kez daha dile getirdiler:

“... Bir Yakup ölmüş, bin Yakup var savaşıacak. Bu olay ne iltir ne de son. İşçi sınıfımızın mücadele tarihinde bu gibi olaylar çoktur. Binlerce işçi kardeşimiz vurulmuş, işkencelere tâbi tutulmuş, ama hâkim sınıfların baskalarına rağmen sınıf mücadelesi durmadan ilerlemiştir. Profilo olayları neticesinde biz altı işçi tevkif edildik. Ama biliyoruz ki ne işkenceler ne hapishaneler bizleri yıldırıamaz. Tam tersine sınıf mücadelesini pekiştirir. Hapishaneler bizler için birer okuldur ve bizler bu okulda bulunmaktan dolayı gurur duyuyoruz...”

Diktatöre karşı tek ses:

“Venseremos/Biz kazanacağız!”

*“Fırtına yırtıyor sessizliği
Ufuktan bir güneş doğuyor
Gecekondulardan geliyor halk
Tüm şehir şarkılar söylüyor...”*

Şilili devrimci sanatçı Victor Jara, Pinochet diktatörlüğüne karşı besteledi bu şiiri. Çocukluğundan beri yanından ayırmadığı gitarıyla işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların direniş ezgilerini besteledi, söyledi. Bestesi sadece Şili’de değil tüm dünyada sömürü düzenine ve gerici iktidarlara karşı dilden dile dolaşan bir direniş marşına dönüştü.

Viktor Jara 1932 yılında Santiago’nun bir köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Basit bir kâhya olan babası çok alkol tükettiğinden, annesine şiddet uyguluyordu. Babasının evi terk etmesi ile birlikte ailenin bütün sorumluluğunu üstlenen annesi, aynı zamanda şarkı söylemekte ve gitar çalmaktaydı. Jara’ya da gitarı ve Şili folk müziğini öğretti. Jara annesinin ölümünün ardından üniversite eğitimini yarım bıraktı. İki yıl kilise eğitimi aldı. Tiyatro ve halk müziğine olan ilgisi artmış, yaşam koşullarını ve sistemi sorgulamaya başlamıştı. Kilise

eğitimini de bırakan Jara, Şili Üniversitesi’nde Tiyatro Okulu’na giderek, orada başarılı bir şekilde oyunlar yönetmeye başladı. Bir yandan da üniversitenin koro çalışmalarına katılıyordu.

Jara devrimci sanatçılarla birlikte yeni bir akımın temsilciliğini yaptı. Bu akım emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadeleyi sanat diliyle anlatıyordu. “*Devrimci şarkı, devrimci güçtür. Bütün üçüncü dünya ülkelerinde sözü geçen güçlü silahtır...*” sözleriyle özetliyordu sanat anlayışını. Yoksul işçi ve köylülere emeğin, alınterin ve özgürlüğün değerini anlatıyordu.

ABD emperyalizminin kanlı eli 1973 yılında Şili’ye de uzandı. Şili halkının mücadelesi gün geçtikçe büyüdü. Halkın büyük bir çoğunluğu Salvador Allende’nin seçimlerden başarıyla çıkmasını sağladı. Halk ABD’nin dayattığı politikalar ve ambargoya “dur” demek istiyordu. Allende hükümeti de ABD’nin dayatmalarını reddediyordu.

Tarih 11 Eylül 1973’e geldiğinde, ABD emperyalizmi 17 yıl sürecek ve sayısız katliama imza atacak

faşist bir iktidarın yolunu düzledi. CIA ile birlikte faşist General Augusto Pinochet Şili’de kanlı bir darbe gerçekleştirdi. Allende başta olmak üzere solcular, devrimciler ve Pinochet’e karşı olanlar işkenceye maruz kaldı veya katledildi.

Viktor Jara da Allende’nin partisini destekleyenlerdendi. Jara, diğer şarkıcılarla birlikte Salvador Allende ve sol partilerin birleştiği bir hareket olan “Unidad Popular/ Halkın Birliği” yararına birçok konser verdi. Darbenin hemen ardından beş bin kişi ile birlikte Jara da gözaltına alınarak, daha sonra kendi isminin verileceği Şili Ulusal Stadyumu’na getirildi. Burada insanlara işkence yapıldı. Viktor Jara, ölmeden önce son bestesini orada yaptı:

*“Beş bin kişiyiz burada
Bu ufaklık yerinde kentin.
Beş bin kişiyiz.
Kim bilir daha kaç kişiyiz kentlerde
ve ülkede?
Burada yapayalnız on bin el,
Tohum eken ve fabrikaları
çalıştıran.”*

Gitarını susturamayan cellatlar

önce Jara’nın gitarını parçaladılar, ardından parmaklarını... En son ellerini keserek ibret olsun diye stadyumun tellerine astılar. Jara konuşamaz hale gelse de beş bin kişiyle birlikte stadyumda son şarkısını söylemeyi başardı. Diktatörlüğe karşı beş bin kişi tek ses, tek yürek olmuş, Venseremos’u söylüyordu.

*“Venseremos, venseremos
Kıralım zincirlerimizi
Venseremos, venseremos
Zulme ve yoksulluğa paydos”*

Emperyalizm sömürü ve katliamlarıyla dünyada kol gezmeye devam ediyor. Ortadoğu kan gölüne çevrilirken, Latin Amerika ülkelerinde faşist baskı ve ambargolar hüküm sürüyor. Bu baskı ve sömürü düzenine karşı özgürlük ve insanca bir yaşam mücadelesi verenlerin dillerinde de Viktor Jara’nın Venseremos’u/ Biz Kazanacağız’ı söylenmeye devam ediyor. Viktor Jara ve daha nice devrimci katledilmiş olsa da, mücadelenin vazgeçilmez besteleri olan türküler ve marşları ile işçi ve emekçilerin dillerinde yaşamaya devam edecekler.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor:
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Haklarımızı ancak mücadele ederek kazanacağız!

Bursa'dan Türk Metal üyesi işçiler yazdı...

Yeni bir toplu sözleşme sürecine girmiş bulunuyoruz. Bu süreç yalnızca ücretlerin, sosyal hakların pazarlığı değildir. Biz işçilerin geleceğinin, onurunun ve yaşam koşullarının belirlendiği kritik bir dönemeçtir.

MESS düşük zam dayatmalarıyla, sendika bürokratları ise göstermelik pazarlıklarla karşımıza çıkıyor. Oysa

biz işçilerin talepleri açıktır: İnsanca yaşayacak ücret, iş güvencesi, baskı ve mobbingin olmadığı çalışma koşulları!

Unutmayalım ki; haklarımız bize masada altın tepside sunulmaz. Bugüne kadar elde ettiğimiz her kazanım, birlik, mücadele ve dayanışma ile alınmıştır. Bugün de aynı yol önümüzde duruyor.

İşçilerin birliği, patronların ve işbirlikçi sendika ağalarının tüm oyunlarını boşa çıkaracak güçtedir. Bu sözleşme süreci, yalnızca bir taslağın altına atılacak imza değil, işçi sınıfının iradesinin göstergesi olacaktır.

Eğer daha yüksek sesle taleplerimizi haykırmazsak boş bir taslak ile masadan kalkacaklar. Bunu da güya kazanım gibi allaya pullaya kutlayacaklar. Enflasyonun son olarak yüzde 13'e çıktığı bir yerde yüzde 30 ile taslağı açıklamak daha baştan satmaktır. Çünkü asıl istenen bu koşulda yüzde 20.

Biz insanca yaşayacak ücret ve iş güvencesi taleplerimize sahip çıkmalıyız. TÜİK'in sahte verileri değil hayatın gerçekleri gözümüzün önündedir.

MESS-Türk Metal iş birliğine son!

Yaşasın metal işçilerinin birliği!

Sorunlarımız gibi çözümümüz de ortak!

Küçükçekmece'den bir matbaa işçisi yazdı...

Son zamanlarda çalıştığım işyerinde arkadaşlarımız ile birbirimize en sık sorduğumuz sorulardan birisi "Acaba ben hangi gerekçeyle işten atılacağım?" oluyor.

Dünyaca ünlü yerli ve yabancı giyim firmalarına her türlü etiket baskısı yapan bir matbaa fabrikasında çalışıyorum. Matbaa, makinalarındaki riskler ve solunan/temas edilen kimyasallar ile insanı çabuk yıpratıcı ağır iş grubu içerisinde yer alıyor. Tabii buna çalıştığım işyerindeki baskı

ve mobbing eklendiğinde tüm bu şartlar daha da yıpratıcı hale gelmiş oluyor.

Son dönemde çalıştığım fabrikada işlerin durgunlaşması ile işten atmalar bir hayli hız kazandı. Aslında uzun yıllardır bu sektörde çalışan herkes bilir ki işlerin sıklığı ya da azlığı sezonla da doğrudan alakalıdır. İçerisinde olduğumuz dönem de bu yanılla zaten her sene işlerin azaldığı sezonlardan birisi. Ancak işveren ekonomik krizi, işlerin azlığı gibi bahaneleri sıralayarak en az 3-4 senelik

işçileri bir bir işten çıkartıyor. Fabrikadaki herkes tazminatlarının yakılmak istendiğinin gayet farkında. Öyle ki en ufak bir durumda tutulmaya başlanan ihtar ve tutanaklar ile herkes işten atma sezonunun açılacağını da biliyor.

Çalıştığım yerde saymakla bitmeyecek birçok sorun mevcut. Düşük ücretler, yıllık izin ve yıllık izin parasının verilmemesi, prim hakkının kaldırılması gibi aslında birçok işyerinde görülen sorunlarımız var. Bunlara mola saatlerinde dinlenme alanının olmaması, kadın işçiler için yeterli eşya dolabının bulunmaması, tuvaletlerde hijyen sorunu, havalandırma ve klima eksikliği gibi daha saymakla bitiremeyeceğimiz sorunları da ekleyebilirim.

İşyerimizde her bölümün oy çokluğu ile belirlenmiş temsilcileri mevcut. Güya bölüm temsilcisi

arkadaşlarımız çalışanlar ve yönetim arasında köprü görevi görecektir ve böylelikle sorunlarımız hızlıca çözüme kavuşacak. Bu adımı yönetimin esasında sendikalaşmanın önüne geçebilmek için attığı çok açık. Bir diğer yanı da sorunlarımız ekseninde birlik olmak yerine belirli bir kişiye sorunu çözmesi için işi havale etme anlayışının herkesçe kabul görmesi. Nitekim senelerdir var olan bu uygulamanın hiçbir artısı da görülmemiş.

İşyerlerimizde saymakla bitiremeyeceğimiz sorunlarımız gibi çözüm noktamız da dönüp dolaşıp bir yerde ortaklaşıyor: Birlik olmak, örgütlü hareket etmek!

Sadece şikâyet etmeyi bırakalım, yanı başımızdaki çalışma arkadaşımıza güvenelim ve harekete geçelim!

Biz inanıyoruz ki bu mücadelemizde kazanacağız!

Tapeten Mensucat TEKSİF Baş Temsilcisi Mükremin Ayaş yazdı...

Merhaba arkadaşlar,

Ben Tapeten Mensucat'ta 28 yıldır çalışıyorum. Biz burada yıllardır birçok sorun yaşadık, yaşamaya devam ediyoruz. Öncelikle çok düşük ücretlere çalıştırıyoruz. Bizim ile aynı işi yapan bir işçi İstanbul'da 40-48 bin aralığında alırken biz asgari ücret alıyoruz. Çalıştığımız ortamda yemekhanede ve lavabolarda hijyen problemi var, bu durum bizim sağlığımız açısından çok kötü. Hasta olduğumuz zaman hastane için izin almamız bile sorun oluyor. İş tanımımız dışında işlerde çalıştırıyoruz. Çay molamız gasp edildi. Yemeklerde ekmekler kısıtlı veriliyor. Kimyasal maddelerle çalıştığımız için sağlık sorunu yaşıyoruz. Kısacası saymakla bitiremeyeceğimiz kadar sorunumuz var.

Biz bu sorunlara karşı yaklaşık 2 yıl önce sendikaya üye olma

yoluna gittik. TEKSİF'e üye olup sorunlarımızın ortadan kaldırılması için mücadele başlattık. Tabi birçok fabrikada olduğu gibi patron bizim örgütlülüğümüzü tanımama tutumu olarak haklarımızı vermekten geri durdu.

Ama biz inanıyoruz ki bu mücadelemizde kazanacağız. Mesele tek başıma benim

kazanmam değil. Tapeten'de ve bizim kazanımımızla birçok fabrikadaki işçi kardeşlerimiz kazanacak. Bizim kazanımımız herkesin kazanımı olacak. Bu kriz ortamında örgütlenmekten, direnmekten, haklarımız ve geleceğimiz için mücadele etmekten başka yolumuz yok. Ve biz bu yolu seçtik. Direne direne kazanacağız!

Asıl hedef işçi sınıfı!

Esenyurt'tan bir metal işçisi yazdı...

Son dönemlerde AKP iktidarının toplumun her kesimine sopa salladığına şahit oluyoruz. Kürt halkının seçtiği belediyelere kayyumlar atandı. Öyle ki CHP'ye bile kayyum atayacak adımlar atılıyor. AKP iktidarı resmen seçilmiş tüm belediyeleri zor yoluyla geri almaya çalışıyor. Öncelikle belirtmekte fayda var; CHP de AKP gibi bir sermaye partisidir. Yani her ikisi de nihai olarak işçi sınıfının sömürülmesi, sermayenin sömürücü bir sınıf olarak kalması için çalışır. Her yaşanan gelişmeyi bu gözle bakmak gerekiyor.

İktidar tarafından hayata geçirilen her saldırının en ağır faturasını yine biz işçiler ödüyoruz. AKP iktidarı burjuva yasalarını dahi ayaklar altına alıp ana muhalefete saldırırken bir yanı sıra kendisine rakip olanı güçsüzleştirmeye çalışıyor, bir yanı sıra da işçilere dönük yeni saldırıların fırsatına çeviriyor. Aynı zihniyetin diğer tarafı olan düzen muhalefetine, bu saldırılar karşısında ortaya koyduğu tutum da çok farklı değil. CHP, saldırıların yalnızca ana muhalefet üzerindeki kısmını püskürtmeye çalışıyor ve bunu yaparken sermayeye zarar gelmemesi için özenle hareket ediyor. Bu demek olmuyor ki işçiler bu durumda hiçbir şey yapmamalı.

Tam tersine! İşçi sınıfı AKP'nin hayata geçirdiği saldırılara "bu saldırılar demokratik hak ve özgürlüklerimizi kısıtlamaya dönük bir saldırdır. Bu sebeple bu saldırılar kabul edilemez ve sokaklarda, meydanlarda püskürtülmesi gerekir" demeli. Ama aynı zamanda bunu püskürtmenin biricik yolunun işçi sınıfının kendi bağımsız tutumuyla hareket etmesinden ve sermayeyi hedef almasından geçtiğini bilmeli.

Çözüm haykırdığımız sorunları ortaklaştırmak!

Ümraniye'den bir emekçi yazdı...

Çarşıya gitmek için yola çıkarsınız, semtinizdeki çocuk parkı her sene tadilata sokulup baştan aşağı değiştiriliyordur ama neden olduğunu anlamakta zorlanırsınız. Üniversitede üst sınıfa geçersiniz, okulda birçok kural değişmiştir ama haberiniz yoktur. Oturduğunuz evin olduğu arazi rezerv alan ilan edilir, yıkım kararı alındığında öğrenirsiniz. Belediye tesisinde çaya gelen fahiş zammı çay alırken görürsünüz. Ülkenizde kamu okullarına on binlerce öğretmen ataması gerekiyordu ama alımlar bunun yarısına bile varmaz, açıklandığında haberiniz

olur. Fabrikada, ofiste izin süreleri revize edilir ama karar alınırken size sormazlar. Market fiyatları, ulaşım ücretleri, bürokratik hizmetlerin fiyatları gibi daha birçok örnek, saymakla bitmez.

Halbuki belediye başkanını, encümeni, bakanı biz seçmedik mi, bizim partimizden değil miydi? Üniversitelerde sözde öğrenci temsilcilerini bizler seçtiysek, neden bir anlam ifade etmiyorlar zam kararlarında?

Aslında sonucu baştan belli olan süreçlerde, bize düşen rol buna ses etmemek ve seçiyormuş gibi yapmak. Bazı sandıklarda zarfa

dahi sığmayacak kadar pusula ile neredeyse sokak temsiline kadar seçimler yapılıyor, fakat alınan kararda yokuz, kararı halkın aleyhine görüyorsak karar alıcıya yaptırım yapmakta yokuz, geri çekemiyoruz. Şikâyet mekanizmaları çok dolambaçlı ya da hiç yok. Şikâyet ederseniz de sorunlu vatandaş olur, bir de haklı olarak sokağa çıkarsanız da belki bir "suçlu"...

Burada esas suç, bunu görüp de yalnızca oturduğu yerden şikâyet üretmektir. Ortak sorunlar etrafında bir araya gelmemektir. Bir araya gelenlere omuz vermemektir. Tek başına ya da ailemizle kuracağımız mutlu korunaklı alanlar yok. Nefes aldıkça her an zamlar ve sosyal haklara saldırılar ile yüz yüze olacağız.

Çözüm içtiğimiz çayı, yürüdüğümüz adımı, haykırdığımız sorunları ortaklaştırmak...

Saraylara savaş, kulübelere barış

Dünya sokaklarında bir hayalet dolaşıyor...

Bazen fısıltıyla kulaktan kulağa, bazen kulakları sağır eden çığlıkla ayrı çağrıyı yineliyor...

Bichner'in "*Hessen Köylülerine Bildiri*"sinde Fransız Devrimi'nden esinlenerek dile gelen bir dizinin çağrısı...

Chagall'ın aynı ismi verdiği tablosunda öfkeli bir işçinin egemenlerin sarayını kollarıyla kaldırıp yere çalarken resmettiği çağrı...

"*Saraylara savaş, kulübelere barış...*"

1830 Lyon barikatlarından 1871 Paris Komününe, 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nden 2025 Nepal'ine, Endonezya'sına, Fransa'sına uzanıyor bu çağrı...

Endonezya'da parlamentonun kısa süre önce onayladığı

ve milletvekillerine yüksek oranlı maaş zamları, özel sağlık hizmetleri, yaşam boyu emeklilik ve lüks konaklama gibi ayrıcalıklar sağlayan yasaya karşı sesini yükseltiyor bu çağrıyı duyanlar, "Yeter artık!" diyor.

Nepal'de 26 sosyal medya platformuna erişimin yasaklanmasına karşı diktatörlerin karşısına dikiliyor bu çağrıyı duyanlar. Sömürünün, adaletsizliğin, yolsuzluğun ve otoriterliğin simgesi olan parlamento, milyonların öfkesinin ateşi ile tutuşuyor. Milyonların sefaleti sayesinde şatafatlı saraylarında sefa sürenler sokaklarda yarı çıplak bir şekilde halktan kaçıyor...

Fransa'da hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı "*bloquons-tout!*" (Her şeyi

durduralım!) diyerek sokaklara çıkıyor bu çağrıyı duyanlar. Macron'un emekçilerin sırtından tasarruf etmeyi amaçlayan neo-liberal kemer sıkma politikalarına, derinleşen sosyal eşitsizliklere ve demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine karşı meydanları dolduruyor.

Dünyanın dört bir yanında neo-liberal kapitalist sömürü düzeninin açlığa ve yoksulluğa mahkûm etmek istediği, baskı ve zorbalık politikalarıyla sindirmek istediği milyonlar ayağa kalkıyor, egemenlerin yüreğine korku salıyor. İsyanın biri bitmeden bir diğeri başlıyor.

Gün, bu çağrıyı hep birlikte yükseltme, isyan ateşini harlama günüdür!

Gün, dünya halklarıyla birlikte "*Saraylara savaş, kulübelere barış!*" deme günüdür!...